

Η ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ ΣΑΝΑΖΗ

Ραδιοφωνική έκπομπή διά
τὴν 30 Μαΐου 1971
ἡμέραν ΚΥΡΙΑΚΗΝ
καὶ ὥραν : 21.45 - 22.15

Τὴν έκπομπὴν παρουσιάζουν ὁ ΚΩΣΤΑΣ ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ καὶ ὁ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ. Τραγουδοῦ ἡ ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΔΡΑΟΥ.

117^h

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Στὴν περασμένη μας συνάντησι, ἀγαπητέ μου Δημήτρη, εἶχαμε ἀρχίσει νὰ διαβάζωμε καὶ νὰ σχολιάζωμε κάτι στίχους τοῦ Σουρῆ, γιὰ μερικὲς σικηνές τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων πού τίς ἔβλεπε ὁ Σουρῆς ἀπὸ τὸ παράθυρό του.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναί... εἶχαμε πῆε γιὰ τὸν πλανόδιο στραγαλατζῆ πού τοῦ βάζανε τριηλοποδιά οἱ μάγνες τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ τὸν ρίξουν κάτω καὶ νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὰ στραγάλια του, εἶχαμε ἐξηγήσει τὴν ὀνομασία τῆς ἀλητείας : Μοσχομάγνες...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μπράβο, εἶχαμε διαβάσει γιὰ τὸν πλανόδιο μανάβη, τὸν περιβολάρι πού τοῦ ἀρπάξανε οἱ δυὸ παραμάννες τίς μελιτζάνες του, εἶπαμε καὶ γιὰ τὸν γάμο πού περνοῦσε μέ τὰ προικιά τῆς νύφης στό πρῶτο ἀμάξι...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναί, ἀλλά γιὰ νὰ εἶμαστε δίκαιοι, δέν περνοῦσαν ὅλοι οἱ γάμοι ἀπὸ τὸν δρόμο, μέ τὰ προικιά τῆς νύφης καὶ τοὺς νεονύμφους στό δεύτερο ἀμάξι καὶ τὸν κουμπάρο στό ἐπομενο, ἀλλὰ μόνο οἱ καϊνοὶ γάμοι, γιατί οἱ γάμοι τῆς καλῆς κοινωνίας, γινόντουσαν κι' αὐτοὶ στὰ σπίτια βέβαια, ἀλλὰ μετὰ τὴν τελετὴ, ἐνῶ οἱ καλεσμένοι καθόντουσαν νὰ πλοῦνε τίς σουμάδες καὶ νὰ πάρουνε τὰ κουφέτα τους, οἱ νεόνυμφοι φεύγανε ἀπὸ τὴν πορτίτσα τῆς ὑπηρεσίας κρυφὰ ἀπ' ὄλους καὶ κατεβαίνανε στὸν Πειραιᾶ...

- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τί νά κάνουνε στόν Πειραιά ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Γιάγιο μου, μιλάμε γιά γάμους πλούσιους καί άριστοκρατικούς. Φαντάζεσαι λοιπόν ότι μπορούσαν νά υπάρξουν νεόνυμφοι καλής κοινωνικης τάξεως πού νά μήν πηγαίνανε στήν Εύρώπη γιά τό ταξίδι του γάμου, γιά τόν μήνα του μέλιτος ;
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μάλιστα, τώρα καταλαβαίνω. Κατεβαίνανε στόν Πειραιά γιά νά πάρουν τό πλοίο της γραμμής γιά τήν Τεργέστη, τήν Νεάπολι ή τήν Μασσαλία. Τά εισιτήρια θά ήτανε βγαλμένα από νωρίτερα...
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Οχι μόνον αυτό, μά πολύ κρυφά καί μυστικά. Πολλές φορές ούτε ή νύφη δέν ήξερε πού θά περάση τόν μήνα του μέλιτος. 'Ο γαμπρός της τό κρατούσε μυστικό, γιά νά της κάνη τήν έκπληξι ότι πηγαίνουνε στήν Τεργέστη γιά νά βρεθούνε στήν Βιέννη, ή ότι πηγαίνανε στήν Νεάπολι της 'Ιταλίας ή στήν Μασσαλία γιά νά φθάσουν στό Παρίσι. Καί φυσικά όταν οι καλεσμένοι παίρνανε ειδησι ότι οι νεόνυμφοι είχανε δραπετεύσει, αρχιζαν νά έρωτούν τήν μητέρα της νύφης : Καί γιά ποθ πηγαίνουνε τά πουλάκια μας
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί ή μητέρα της νύφης, άπαντούσε μισοφακρυσμένη : Είλικρινώς δέν ξέρω. 'Ο γαμπρός μου τό κρατούσε μυστικό άκόμη κι' από τήν κόρη μου... Μά φαντάζομαι ότι μάλλον πηγαίνουνε στό Παρίσι... Ίσως καί στήν Βενετία, μέσα στά κανάλια της άγάπης..." Ας είναι καλά τά παιδιά... Καί ξαναδάκρυζε πάλι ή μαμά !
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Εννοείται ότι πολύ συχνά διαδίδανε ότι πηγαίνουν στό Παρίσι ή στήν Βιέννη, ένω πηγαίνανε απλώς στήν Κηφισιά ή σέ κανένα νησί του Αίγαίου. Καί έγραφε κάποτε ό Γεώργιος Σουρής δηκτικώτατα : Τό γαμήλιο ταξίδι - Κυανή 'Ακτή καί Νίτσα, "Ίσως νά 'ν στό Γαλαξειδι - Ίσως στήν 'Αγουλινίτσα κι' ένω έχουν φιθυρίσει - πώς θά πᾶνε στό Παρίσι διεδόθη πώς ~~έπὶ τῆς~~ ^{έπὶ τῆς} πλοῦ κοντά... στό Καρπενήσι !
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Μοῦ έχουν διηγηθεῖ τήν ιστορία ενός άθηναίου γαμπροῦ πού εἶχε δηλώσει επίσημως ότι θά πήγαινε γιά τόν μήνα του μέλιτος ~~έπὶ~~ ^{έπὶ} στήν Βενετία...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τήν ξέρεις καί σύ αὐτήν τήν παλιά ἀθηναϊκή ἱστορία ; Εἶναι πολὺ κωμικό τό πάθημα τοῦ γαμπροῦ πού εἶχε δηλώσει ὅτι θά περνοῦσε ἓνα μῆνα στήν Βενετία, ἐνῶ στ ἦν πραγματικότητα θά πήγαινε σ' ἓνα κτήμα τοῦ θείου τῆς γυναίκας του, στήν Κάρυστο.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ὅμως γιά νά κάνη πιστευτό τό γαμήλιο ταξίδι του στήν Βενετία εἶχε γράφει σ' ἓνα φίλο του πού ἔμενεν ἐκεῖ, νά στείλῃ κάρτες ἀπό τήν Βενετία σέ διαφόρους γνωστούς στήν Ἀθήνα μέ κείμενο ποιητικώτατο : Τριγυρισμένοι ἀπό τά περιστέρια τῆς Βενετίας, περνᾶμε ἓνα ὄνειρο εὐτυχισμένης ζωῆς. Τιτίνα - Σταμάτης. Τίς κάρτες ὁ φίλος θά τίς ἔστελνε στίς 25 Ἀπριλίου, ἐνῶ ὁ γάμος θά εἶχε γίνῃ δέκα μέρες πρίν. Εἶχε ὑπολογίσει καλά τίς ἡμερομηνίες ὁ γαμπρός. Δεκαπέντε Ἀπριλίου εἶχε ὀρισθεῖ ὁ γάμος. Σέ τρεῖς μέρες θά ἦτανε τό ζευγάρι στήν Βενετία, 18 Ἀπριλίου. Μετά μία ἐβδομάδα στίς 25 Ἀπριλίου θά ἔστελνε ὁ φίλος του τίς κάρτες στήν Ἀθήνα πού θά φτάνανε κατά τίς 30 Ἀπριλίου. Ὅμως ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀσθενείας τῆς νύφης, ὁ γάμος ἀναβάλλεται γιά δεκαπέντε μέρες καί ὁ γαμπρός ξέχασε νά εἰδοποιήσῃ τόν φίλο του. Ἔτσι, πρίν γίνῃ ὁ γάμος, ὅλοι οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι καί συγγενεῖς, ἔλαβαν κάρτες ἀπό τήν Βενετία ἀπό τό εὐτυχισμένο νειόπαντρο ζευγάρι πού δέν εἶχε ἀκόμη παντρευτεῖ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναί, εἶναι ἀληθινῆ αὐτή ἡ κωμική ἱστορία, πού διεσιέδασε τότε πολὺ τοὺς ἀθηναίους καί ἔγινε ἀφορμή νά διαλυθῇ ἡ μνηστεία καί νά μὴν γίνῃ ὁ γάμος, γιατί ἡ νύφη ἐθύμωσε πολὺ μέ τό ρεζίλεμά της ἀπό τήν φωροῦπερηφάνεια τοῦ γαμπροῦ... Ὅμως ἄς ξαναγυρίσω- με στό χρονικό τοῦ Γεωργίου Σουρῆ, διαβάζοντας τήν συνέχεια τῶν σκηνῶν τοῦ δρόμου.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Συνεχίζω λοιπόν : Ἀπό ἀμάξι κάποια μεσόκοπη κατέβη
κι ἓνας δανδῆς τῶν δρόμων ἀντίκρου της χαξεύει
κι ἀπό τ' ἀμάξι κάτω κοιτάζει μέ σπουδή
ὡσάν νά θέλῃ κάτι μέ τρόπο νά ἴδῃ...

Δέν πρόσεξε καθόλου ή εύμορφη κυρά
καί πιάστηκε στήν σιάλα τής φούστας ή ούρά
καί εΐδε αυτό τό κάτι, εκείνος ό καημένος
καί πάει στήν δουλειά του... ίκανοποιημένος !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναί Γιάγιο, ήτανε ή μακαρία εκείνη έποχή πού δέν ύπήρχαν προβλήματα φούστας μίνι ή μάξι... "Όλες οί φούστες ήτανε μακρυές τόσο πού σερνόντουσαν στό χῶμα. "Όχι γάμπα, μά ούτε άστράγαλο δέν μπορούσε κανείς νά ίδῆ. Κανένas διαβάτης δέν ήξερε άν ή γυναίκα πού συναντούσε στόν δρόμο εΐχε ώρατα ή άσχημα πόδια. Ούτε καν ύποφία κάλτσας δέν φαινότανε.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ "Ωστε εΐναι δικαιολογημένη ή άγωνία του άθηναίου πού έσκυβε νά κοιτάξη τήν κυρία πού κατέβαινε από τό άμάξι.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Πολύ δικαιολογημένη. Καί σκέφου ότι αυτοί οί άθώοτατοι στίχοι του Σουρή, έθεωρήθηκαν σκανδαλιστικοί για τήν έποχή τους. Τά αισθηματικά τραγούδια τής έποχής, μιλούσαν ή για τά μαλλιά τής γυναίκας, ή για τήν λυγερή της μέση ή για τό τακουνάκι της πού άντηχούσε στό πεζοδρόμιο. Τίποτε άλλο δέν μπορούσε νά έξυμνήση ό παλαιός τραγουδιστής, άφου δέν εβλεπε τίποτε άλλο.

ΓΙΑΝΝΙΑΔΗΣ Πολύ σωστά. Καί άπόδειξις εΐναι ένα από τά περιφημότερα αισθηματικά τραγούδια του 1890, ένα τραγούδι πού ήτανε μεγάλη έπιτυχία στήν έποχή του, τό περόφημο : Βλέπω στόν ούρανό...
'Η καλή μας φίλη ή Κλειώ θά μάς τό θυμίση τώρα.

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάν ο) "Όταν ό ναύτης - μέσ' τήν γαλήνη
θυμάται εκείνη - που έχει μείνει...
είς τό νησάκι, τό πατριό του
μέ τί καημό του, τής τραγουδά...

Βλέπω στόν ουρανό - τ' άστρο τό λαμπερό
ό ναύτης οδηγεί - τήν βάρικα του στή γῆ
Βόηθα τον Παναγιά - νά 'χη καλά πανιά

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Έχεις δίκαιο λοιπόν Γιάγιο. Τά τραγούδια κάθε έποχής κατρεφτ ζουν τίς άντιλήψεις της. "Ένα τραγούδι τέτοιο τής έποχής εκείνης σέ κάνει νά σκέπτεσαι ρομαντικά ένῶ ένα σημερινό τραγούδι

σέ ἀναγκάζει νά προσγειώνεσαι ρεαλιστικά στήν πεζότητα. Όμως ἔς
ἔξακολουθήσωμε τά θεάματα πού ἔβλεπε ὁ Σουρῆς ἀπό τό παράθυρό
του. Διάβασε Γιάγιο :

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

Ένας παληατζῆς περνᾷ
ὄλη μέρα τριγυρνᾷ
καί στεντόρεια φωνάζει :
ὄλα τᾶ παληᾶ ἀγοράζει...
Καί παπούτσια καί μπουνιᾶλια
ροῦχα, μπρίνια καί τσουκάλια
ὡς καί μολυβδοσωληνες
πού ἔχουν πέρασι ἐν Ἀθήναις...

Καλά, τόν παληατζῆ τόν καταλαβαίνω. Καί σήμερα κυκλοφοροῦν πα-
ληατζῆδες. Ἐκεῖνο πού δέν καταλαβαίνω εἶναι οἱ μολυβδοσωληνες
πού ἔχουν πέρασι ἐν Ἀθήναις... τί ἐννοεῖ ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τήν ἐποχή ἐκεῖνη Γιάγιο, πού τό νερό ἦτανε λιγοστό στήν Ἀθή-
να, δέν εἶχε τήν πίεσι πού ἔχει σήμερα καί δέν χρειαζότανε σι-
δερένιοῦς σωληνες γιά τήν διοχέτευσί του. Σ'ὄλα τᾶ σπίτια, ὑ-
πῆρχαν ἐγκαταστάσεις μέ μολυβδοσωληνες πού μπορούσαν εὐκολα
ν'ἀποικοποῦν καί νά κλαποῦν, γιατί τό μολύβι εἶναι μέταλλο μαλα-
κό καί κόβεται καί μ'ένα κοινό κλαδευτήρι ἀκόμη. Στό Δημοπρα-
τήριο, στά παλαιότερα χρόνια, ὑπῆρχε πάντα παρακαταθήκη ἀπό
μολυβδοσωληνες γιά πούλημα πού τοῦς ἀγοράζανε οἱ ὑδραυλικοί
πού τότε ἐλέγοντο : φ α ν α ρ τ ζ ῆ δ ε ς. Γιά διάβασε ὁμως
Γιάγιο καί τήν συνέχεια τῶν στίχων τοῦ Σουρῆ γιά τοῦς ~~μολυβο-~~
παληατζῆδες.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

(διαβάζει) Ὡς καί μολυβδοσωληνες
πού ἔχουν πέρασι ἐν Ἀθήναις.

Ὁλη μέρα τριγυρίζει καί μέ διαφόρους τρόπους
παληᾶ σίδερα ἀγοράζει, παληᾶ ροῦχα στόν σωρό
μ'ἄν μέ τᾶ παληᾶ πού παίρνει, ἔπαιρνε καί παληανθρώπους
θά ἐγλύτωνα ἡ Ἀθήνα ἀπό ἀρκετούς θαρρῶ !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Βλέπεις Γιάννη ότι ο Σουρής δεν χάνει την ευκαιρία να κάνει χιοθμορ σέ καμιά περίπτωση. 'Αφού κατορθώνει να κάνει πνεύμα καί μέ μιά κηδεία πού βλέπει από τό παράθυρό του.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ναί ναί, τό βλέπω. "Ακουσε τί γράφει :

Νά μιά κηδεία σημαντική - τήν συνοδεύει καί μουσική.

Κι' αυτός έπότης - μέγάλος ήτον

᾽Ω ματαιότης - ματαιότητων !

Οί καλεσμένοι συχνομιλοῦν - καί πότε πότε κρυφογελοῦν
ὁ πεθαμένος δέν θά τούς βλέπη - κι' ἄρκει πώς ἔχουν τήν
μαύρη σιέπη.

Μά μέσ' τό ἀσκέρι - τούς συγγενεῖς του

νά καί τό ταῖρι - τοῦ ἀειμνήστου,

πονεῖ καί κλαίει μέ τά σωστά της

δείχνει μιά λύπη πολύ βαρειά

καί κάποιος χήρος, ἀπό κοντά της

τήν δίνει κάπως παρηγοριά.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Βλέπεις Γιάννη τί σοῦ 'λεγα ; 'Ανόμη καί σέ μιά κηδεία κάνει χιοθμορ μακάβριο ὁ Σουρής. "Ομως ἡ ἔφημερίδα πού ~~ἔγραφε~~ κυκλοφοροῦσε κάθε Σάββατο, ὁ Ρωμηός τοῦ Σουρή, ἓνα μικρό τετρασέλιδο, εἶχε γίνει πραγματική ἀνάγκη γιά τούς ἀθηναίους καί ὄλους τούς "Ελληνες, κυρίως δέ τούς ἔλληνες τοῦ ἔξωτερικοῦ πού θεωροῦσανε τόν σατυρικό Ρωμηό τοῦ Σουρή, σάν μιά εὐθυμη ἐπαφή τους μέ τήν πατρίδα.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πάντως, μετά τούς θλιβερούς στίχους τῆς κηδείας, μπορούμε νά θυμηθοῦμε κανένα εὐθυμο ~~κατάφραση~~ τραγουδι, σάν μιά εὐχάριστη ἀνάπαυλα. 'Η Κλειώ θά μᾶς τραγουδήσῃ τήν " Τρελλή Ξανθοῦλα "

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Τρελλή Ξανθοῦλα Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ἦτανε ἡ μακαρία ἐποχή πού οἱ ξανθές κάνανε ἐντύπωσι, γιατί δέν εἶχε γίνει συνήθεια καί μόδα τό βάψιμο τῶν μαλλιών. Καί ὅπως ὅλες σχεδόν οἱ μεσογειακές γυναῖτες, εἶναι μελαχροινές, μιά ξανθή, ἔκανε πάντα ἐντύπωσι σάν ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος.

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ασφαλώς, αλλά μή νομίζεις ότι και τότε δέν βάφανε τά μαλλιά τους οί άθηναίτες και οί άθηναίοι, μόνο πού δέν εΐχυνε τά σημερινά τά μέσα και προσπαθούσανε μέ πρακτικούς τρόπους νά τά βάφουνε, κυρίως μαυρα μέ παραμπογιά, όταν ο χρόνος άρχιζε νά πληθαίνει τίς λευκές άδυσώπητες τρίχες. "Ένας άνδρας ξανθός, ήτανε πάντα άξιοπαρατήρητος κι' άν τύχαινε στό σχολείο κανένα παιδί ξανθό, του βγάζανε άμέσως τό παρατσουκλι του : Ξανθοκουτσουλιά !

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Σχετικώς θυμάμαι ένα ποίημα του 'Αχιλλέως Νέη, του ποιητού των 'Ατθίδων, για μία νεαρή ρωσίδα της πρεσβείας, πού ήτανε κατάξανθη και την εΐχε έρωτευθει ο Νέης και της έγραφε :

Ξανθή κόρη του Βορρά - σου τό λέγω σοβαρά
 ότι πάντοτε μεθώ - μέ τό χρώμα τό ξανθό
 "Ω ξανθή, ξανθή, ξανθή - όσο ή κόμη σου άνθει
 τόση έντύπωσι μου κάνεις - ξανθοπλόκαμος νεάνις !

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μπράβο Γιάννη. Θυμάσαι και τους στίχους του Νέη... Σχετικώς όμως μέ τό βάψιμο των μαλλιών στά παλαιά χρόνια, πρέκει νά θυμηθούμε ότι μία ρειλάμα πού δημοσιευότανε συχνά στις έφημερίδες της έποχής ήτανε ή : Βαφή τριχών Μποτσαράκου, ενός φαρμακοποιού πού λεγότανε Μποτσαράκος και τό έπωνυμό του εΐχε καταντήσει νά σημαίνει βαμμένα μαλλιά. "Όταν κανένας άθηναίως έμφανιζότανε μέ μαυρο μαλλί, οί φίλοι του του λέγανε : Πολύ Μποτσαράκος έγινες κύρ' Γιάννη. Τό άρατο είναι ότι ο Μποτσαράκος ο ίδιος, εΐχε φυσικά μαυρα μαλλιά αλλά έλεγε ότι τά βάφει για νά διαφημίση την μπογιά του. "Όταν τυχόν καμμιά κυρία έδίσταζε νά χρησιμοποιήση την βαφή του Μποτσαράκου, ο φαρμακοποιός της έδειχνε τό μαυρο του κεφάλι : Βλέπετε μαντάμ ; 'Εγώ τά βάφω. Φαίνονται βαμένα ;

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Κι' έτσι ή πελατεία του Μποτσαράκου πολλαπλασιαζότανε.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Τό κωμικό είναι ότι καμμιά αθηναία δεν πήγαινε αυτοπροσώπως ν' αγοράση βαφή. Όλες στέλνανε τίσ υπηρέτριές τους μήν τύχη καί τίσ δη κανένα μάτι ότι μπαίνουνε στού Μποτσαράνου καί συμπεράνη ότι βάφουν τά μαλλιά τους. ~~Καλά, ο Μποτσαράνος~~
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καλά, ο Μποτσαράνος ήτανε φαρμακοποιός ο άνθρωπος καί είχε κάνει μιá βαφή για μαλλιá. Μοῦ λέγανε ὅμως κάποτε για ἕναν φραντσέζο άπατεῶνα πού ήτανε πλανόδιος θαυματοποιός καί πουλούσε ἕνα θαυματουργό σαποῦνι για τούς λεκέδες, πουλούσε βαφή για τά μαλλιá ιδικῆς του κατασκευῆς καί ἕνα καντήλι πού ἔκαιγε ὅλη τήν νύχτα χωρίς λάδι... Γι' αὐτόν δεν μιλήσαμε ποτέ.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ναί, τόν ἔχομε ξεχάσει τόν Φρανσουά...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Πῶς τόν λέγανε ; Φρανσουά ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Φρανσουά. "Ήτανε κοντός καί παμπόνηρος μέ μάτια διαβολεμένα. "Ἐλεγε πῶς εἶναι ἀπό τήν Μασαλία καί εἶχε φέρει ὅπως ἔλεγε γαλλικῆς ἐφευρέσεις. Ἡ πρώτη ήτανε : ἕνας σαποῦνις πού βγιάζει τό λεκέντος... Διαλαλοῦσε μάλιστα μέ σπασμένα ἑλληνικά : Ἐντῶ σαποῦνις για λεκέντος... "Ἐν - ντέ - τρουά... πάει τό λεκέντος ἔξαφανίστηκος ! Πασσέ μεσσειέ, πασσε μεντάμ... "Ἐν ντε τρουά... πάει τό λεκέντος !
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί πραγματικά ἔβγαζε τούς λεκέδες ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κάτι ἔκανε, μά στήν βαφή τῶν τριχῶν μάλλον ἔπεφτε ἔξω. Κάποτε εἶχε πουλήσει ἕνα μπουκαλάκι σ' ἕνα γιριζομάλλη αθηναῖο, ὁ ὁποῖος μόλις χρησιμοποίησε τό θαυματουργό φάρμακο, εἶδε τά μαλλιá του νά ἀρχίζουν νά πέφτουν. "Ἐξω φρενῶν ἔτρεξε στόν φραντσέζο τήν ἐπομένη καί τοῦ εἶπε : Μουσιού φραντσέζε, ἔβαλα τήν καραμποιγά καί τά μαλλιá μου ἄρχισαν νά πέφτουν. Τότε ὁ γάλλος τοῦ εἶπε : Οὐί μονσιέ... Πέφτουν τό ἄσπρος τρίχος καί ετσι μένουνε τά μαῦρος...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί ἡ ἱστορία μέ τόν ἀμαξά πῶς ἔγινε ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Ξέρεις καί τό έπεισόδιο μέ τόν άμαξά ; Γιατί μοι άρχίζω νά φοβάμαι τήν άθηναιογνωσία σου.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Κάτι έχω άκούσει κάποτε, μά δέν τήν θυμάμαι καλά. Ξέρω ότι ένας άμαξάς είχε ~~φοβάσει~~ αγοράσει βαφή γιά τά μαλλιά του καί είδε τά μαλλιά του νά γίνονται πράσινα... "Έξω φρενών πηγαίνει καί βρίσκει τόν φραντσέζο καί τόν περιλούει μέ τίς χειρότερες βρισιές... "Έτσι είναι ;

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Έτσι, έτσι... Τί τοῦ έλεγε δέν περιγράφεται. Κλέφτη, άπατεώνα, κατεργάρη... "Υστερα τί έγινε ; *Ξέρεις;*

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ξέρω ότι ό φραντσέζος τά χρειάστηκε καί έκανε πώς δέν καταλαβαίνει : Ζέ νέ κομπράν πᾶ... ζέ νέ κομπράν πᾶ... αυτό κοπάνιζε διαρκώς. Τό τέλος τής ιστορίας δέν θυμάμαι...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ 'Ο άμαξάς είχε γίνει έξω φρενών. Βρέ, ήρθατε οί κουτόφραγκοί νά μᾶς πουλήσετε έξυπνάδα ; έλεγε ό άμαξάς... "Έτσι μου 'ρχεται νά σου δώσω μερικές καμουτσιλιές... Τότε ό φραντσέζος άγρίεψε κι' αυτός καί άπήντησε σέ άπειταστή ελληνική : "Εγώ βρέ είμαι άπατεώνας ή έσύ παληάνθρωπε πού είσαι τόσο βρωμερός ώστε δέν φτάνουν όλα τά σπούνια μου γιά νά σε καθάρίσουνε...

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Ναί ναί, τώρα τό θυμήθηκα. Τότε έγινε μεταστροφή. 'Ο άθηναίος άμαξάς άκούγοντας ότι ό άπατεών φραντσέζος δέν ήτανε φραντσέζος αλλά κι' αυτός άθηναίος, άλλαξε ύφος καί είπε : "Αδρεφέ μου, δέν είσαι γάλλος ; Δικός μας είσαι ; Χαλάλι σου... Οί ρωμηοί μπορούμε νά κοροϊδευώμαστε μεταξύ μας. Ξένοι νά μή μᾶς κοροϊδεύουνε...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Καί πήγανε μαζί στήν ταβέρνα νά πιουνε κρασί καί νά έπισφραγίσουν τήν καινούργια φιλία τους.

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Στήν παλιά έποχή τά λεφτά βγαίνανε δύσκολα καί δέν θά ήτανε λίγοι οί τύποι πού προσπαθούσανε νά πετύχουν τό εύκολο καί άνοπο κέρδος.

- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Κι' ένας απ' αυτούς ήτανε ο καναρινός...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καναρινός ; Δηλαδή ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ένας τύπος φουκαριά που πουλούσε καναρίνια σέ κλουβία. Γύριζε στους δρόμους τής 'Αθήνας φωνάζοντας : 'Εδώ τ'έρσενιιά καναρίνια... 'Εδώ τ'ά ωδιιά πετεινά... Μέ τρεις δραχμές έχετε τήν μελωδία στό σπίτι σας.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ήτανε ή έποχή που τό καναρίνι αντικαταστούσε τό ραδιόφωνο.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Όλα τ'ά σπίτια θέλανε νά έχουνε καναρίνια. Καί βγαίνανε οί νοικοκυρές στίς πόρτες. Καλέ μέ τ'ά καναρίνια... Κελαϊδώνε ; Χαλάνε τόν κόσμο μαντάμ, θά σέ ξεκουφαίνουνε. Πόσο τ'ά δίνεις ; Τρεις δραχμές. Δέν κάνει δύο μιση ; Καλέ τί μ'ας λές ; Σου δίνω μουζική μέ τρεις δραχμές καί κάνεις παζάρια ; Τέλος πάντων συμφωνούσε καί ή αγοράστρια αί τό καναρίνι αγοράζότανε, όμως δέν έννοούσε νά κελαϊδήση.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Θα ήτανε θηλυιά καί δέν κελαϊδούσανε.
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Όχι. 'Η άπάτη άπενάλυφθη ύστερα από μι'ά εβδομάδα από μι'ά εΐδησι στην έφημερίδα : Συνελήφθη ό σεσημασμένος άπατεών Μιχαήλ Λορέντσος, ό όποιος συνελάμβανε σπουργίτια, τ'ά έβαφε κίτρινα καί τ'ά έπώλει ως καναρίνια...
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Τί λές βρέ άδελφέ !
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Μάλιστα. Καί τό περίεργο εΐναι ότι αυτός ό καναρινός άθωώθηκε στό Πταισματοδικείο.
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ 'Αθωώθηκε ; Πώς ; Μέ ποιόν τρόπο ; Εΐχα καλό δικηγόρο ;
- ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Δεν εΐχε λεφτά για δικηγόρο. Εΐπε μόνο στόν Πταισματοδίκη ; Τί κακό έκανα ; Κι' έγώ όταν παντρεύτηκε, πήρα μι'ά γυναίκα νέα καί ύμορφη. Τήν άλλη μέρα, μετά τόν γάμο εΐδα πώς τ'ά μαλλιά της ήτανε βαμένα, τ'ά μάγουλά της φτεισιδωμένα καί τ'ά δόντια της φεύτινα. Στο στήθος της εΐχε δυό παιέττα βαμβάκι. "Όμως δέν έκανα μήνυσι στόν πεθερό που μου τήν πασάρησε, μά τής εΐπα : "Άμε στόν γέρο Διάβολο καί τής έδωσα τήν έλευθερία της
- ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ Καί έτσι άθωώθηκε ό χριστιανός... "Όμως νομίζω πώς πρέπει νά

θυμηθοῦμε καί κανένα τραγοῦδι γιατί μᾶς ἐπίασε ἡ φλυαρία... Ἡ
καλή μας ἡ Κλειώ θά μᾶς θυμίση τό ἰταλικό : "Ελα "Ελα... πού ἔκανε
κάποτε πάταγο στήν Ἀθήνα

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ)(μέ συνοδεία πιάνου) "Ελα, ἔλα... (Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.)

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ "Ἔτσι εἶναι ἀγαπητέ μου Γιάννο. ~~Εἶπα ἀπλάστ~~ "Ἐχομε μιά περίφη-
μη δικαιολογία γιά τίς μικροαπάτες πού κάνενε οἱ παλαιοί ἀθη-
ναῖοι. Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι λεγανε : Πενία τέχνας κατεργά-
ζεται. Καί στήν παλαιότερη ἐποχή, ὑπῆρχε τόση φτώχεια πού
πολλοί φουκαράδες ἀθηναῖοι τήν περνούσανε μέ διάφορες μηχανές.
Ἐχναῖς τόν τύπο μέ τά ἄσπρα ποντιανάκια τῆς τύχης :

ΓΙΑΝΝΙΔΗΣ "Ὅχι, αὐτόν τόν θυμᾶμαι κι' ἐγώ στά 1935. Στενιότανε στόν κήπο
τοῦ Μουσείου ἢ στόν κήπο τοῦ Ζαπείου μέ τό κλουβί του μέ τά
ἄσπρα ποντιανάκια... Ἔχε κι' ἕνα τενεκεδένιο κουτί μιά διάφορα
πράσινα χαρτάκια μέ τυπωμένη τήν τύχη τοῦ καθενός. "Ἔδινε μιά
δραχμή καί ὁ ποντιναῖς ελεγε : "Ελα σβέντζο καί κατέβα - πάρε
τό κερδί καί φέγγε... καί τό ἄσπρο ποντινάκι ἔπιανε ἕνα χαρτί
μέ τό στόμα του... Αὐτή ἦτανε ἡ τύχη τοῦ πελάτου, ὁ ὁποῖος
ἀδιάβαζε παραδείχματος χάριν : "Ἐχεις μεγάλη τύχη στήν δουλειά
σου. Πρόσεχε ὅμως μιά γυναῖκα καστανή πού θέλει τό κακό σου.
Τυχερή σου μέρα εἶναι ἡ Τετάρτη... "Ὅμως μια καί προχωρήσαμε
στήν ἐποχή μέ τόν ποντιναῖ, ἔχω ὑποχρέωσι νά σοῦ πῶ ὅτι μιά
ἀκροάτριά μας, πού θέλει νά κρατήση ἀνωνυμία, μᾶς παρακαλεῖ
νά θυμηθοῦμε ἕνα παλαιό, ἀλλά νεώτερο κάπως τραγοῦδι : Τήν Ρι-
βιέρα... Τό θυμᾶσαι ; Σύρ δέ μπόρ ντέ λα Ριβιέρα...

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ Νομίζω ὅτι δέν ἔχομε δικαίωμα νά τῆς χαλάσωμε τό χατήρι. Ἡ
Κλειώ ἔχει τόν λόγο...

ΚΛΕΙΩ ΔΕΝΑΡΔΟΥ (μέ συνοδεία πιάνου) Στήν Ριβιέρα τήν μαγική...

Κ.τ.λ. Κ.τ.λ.